

bin/irbis_nbuvcgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/nvkhp_2014_2(1)_15.pdf

2. Мельничук С.К. Експериментальне дослідження психологічних особливостей впевненості в собі у ранньому юнацькому віці / С. К. Мельничук [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: http://xn-e1aajfpcds8ay4h.com.ua/files/image/konf_13/doklad_13_8_03.pdf

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ПЕДАГОГІКИ ПАРТНЕРСТВА

*Козка С.Л.
Полтава, Україна*

Нова української школа базується на основах втілення компетентнісної парадигми освіти та педагогіки партнерства. Концепція Нової української школи передбачає якісно новий рівень побудови взаємовідносин між педагогами, учнями, батьками та громадськими організаціями. Процес взаємодії сім'ї та школи у навчанні та вихованні дітей досить складний і має багато особливостей. Це стосується співпраці, розподілу обов'язків, завдань та функцій між усіма учасниками навчально-виховного процесу, розробки спільних дій. При впровадженні педагогіки партнерства батьки впливають на освітній та виховний процеси створюючи органи громадського самоврядування.

Педагогіка партнерства базується на демократичному і гуманному ставленні до кожної дитини, забезпеченні можливості вибору, права на власну гідність та повагу, права бути такою, якою вона є, відчувати безпеку та розумінні зі сторони вчителя. Основа партнерських стосунків це спільні прагнення і погляди дітей та дорослих. Учні у навчальному процесі розглядаються як рівноправні учасники, добровільні та зацікавлені однодумці, що прагнуть досягти поставлені цілі у навчанні.

Основні принципи: повага до особистості; доброзичливість і позитивне ставлення; довіра у відносинах, стосунках; діалог – взаємодія – взаємоповага; розподілене лідерство (проактивність, право вибору та відповідальність за нього, горизонтальність зв'язків); принципи соціального партнерства (рівність сторін, добровільність прийняття зобов'язань, обов'язковість виконання домовленостей) [1].

Система взаємостосунків між вчителем і учнем змінюється на краще лише при існуванні діалогу, розуміння, взаємоповаги, підтримки і активної співпраці.

Учитель відповідно концепції Нової української школи виступає у ролі фасилітатора (залучати дитину до повної участі у навчанні, сприяти взаєморозумінню, стимулювати прийняття дитиною правильних рішень, культивувати почуття відповідальності) і ролі тьютора (індивідуально працювати у напрямі розвитку певних інтересів учнів, виявляти освітні запити, проєктувати освітню діяльність, організовувати рефлексію).

Дослідниця О. Коханова виокремлює критерії, що визначають ефективність ідеї розвитку стосунків партнерства як найпродуктивнішої системи відповідних умов педагогічної взаємодії:

- сформована професійно-особистісна готовність педагога до гуманізації освітнього середовища;
- відкритість, тобто практично повна відсутність маніпуляцій за умови ясності цілей дій обох сторін;
- позитивна взаємозалежність суб'єктів міжособистісної взаємодії (усвідомлення спільної мети, наявність загальних ресурсів, докладання спільних зусиль для розв'язання проблем);
- право на автентичність кожного учасника педагогічної взаємодії;
- усвідомлення індивідуальної та групової відповідальності (внутрішня і зовнішня мотивація спільної діяльності суб'єктів);
- можливість задовольняти основні міжособистісні потреби в процесі спільної діяльності та спілкування;
- підтримуюча взаємодія, що забезпечує сприятливий психологічний клімат взаємодії;
- високий рівень розвитку соціальних умінь і навичок спілкування;
- рефлексивний аналіз власної поведінки в контексті соціальної поведінки інших суб'єктів [2].

Основна ідея педагогіки партнерства – це гуманне ставлення до дитини, яке лежить в основі діяльності педагога, оскільки це не можливо замінити жодними технологіями чи освітніми трендами. Воно складає основу спілкування не лише між вчителем та учнями, а й у стосунках із батьками та колегами. Освітнє середовище формує у дитині певну поведінку, яка залишиться у житті на довгі роки. Тому головна мета педагогічного колективу – працювати на засадах гуманної педагогіки, яка не допускає застосування агресії та ганебного відношення до дитини. Освітній процес при застосуванні педагогіки партнерства не може бути одноманітним (лише навчальним), тут має застосуватись комплексний підхід до навчання і виховання. Партнерська педагогіка орієнтує школу на розвиток цілісної особистості. В цьому контексті проголошується – розбудити, включити до дії внутрішні сили та можливості дитини для досягнення її максимального й повного розвитку [3].

Партнерські відносини повинні стати основою взаємовідносин між учителем, учнями і батьками, тонкою взаємодією на засадах співпраці та співтворчості. Під час таких відносин відбувається стимулювання позитивних інтелектуальних почуттів, вибір учнями певних навчальних завдань, спонукання їх до самооцінки та самопізнання, а також, як наслідок, самовдосконалення у різних видах діяльності. Педагогіка партнерства своїм головним завданням ставить особистість дитини, її самобутність та самоцінність, допомагає розвивати індивідуальні пізнавальні здібності дитини, робити максимальний їх вияв, ініціювання та використання індивідуального (суб'єктивного) досвіду кожної дитини, спиратись на допомогу батьків у самовизначенні та самореалізації, сприяти формуванню в особистості культури життєдіяльності.

Список використаних джерел:

1. Кравчинська Т. Педагогіка партнерства – основні ідеї, принципи та сутність. URL: <https://lib.iitta.gov.ua> (дата звернення 05.02.2021)

2. Федірчик Т. Педагогіка партнерства як чинник формування ефективної взаємодії учасників освітнього процесу в умовах Нової української школи. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/msuc/article/download> (дата звернення 15.02.2021)

3. Ніколенко Л. Педагогіка партнерства як умова реалізації завдань розвитку особистості дитини у контексті Нової української школи. URL: <http://lib.iitta.gov.ua>

УПРАВЛІНСЬКІ ТЕХНОЛОГІЇ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І ЛІТЕРАТУРИ В ЗАКЛАДІ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

*Корда А.О.
Полтава, Україна*

Якісна освіта є пріоритетом будь-якої держави. Реформування та модернізація освіти в Україні у контексті входження до європейського та світового освітнього простору передбачає відкритість освітньої системи, розвиток педагогіки партнерства і співробітництва, реформування змісту середньої освіти, формування ключових компетентностей учнів, зміну структури школи в умовах децентралізації влади, автономію в діяльності закладів освіти тощо.

Важливим чинником модернізації сучасної освіти є інноваційна діяльність навчального закладу, спрямована на розроблення та впровадження ефективних технологій навчання, виховання та розвитку учнів.

Прискорення науково-технічного прогресу та повсюдне впровадження новітніх інформаційних технологій поставило перед сучасною освітою надзвичайно важливе завдання – виховати та підготувати підростаюче покоління, здатне активно включитися в новий етап розвитку сучасного інформаційного суспільства. Тому сучасна педагогічна наука і практика зосередили увагу на пошуку таких технологій навчання, які б забезпечували всебічний розвиток особистості школяра, сприяли його самовираженню.

Трансформаційний глобальний освітній простір вимагає не тільки тлумачень подій та явищ сучасного життя, гуманізації суспільної думки, але й відображення достовірних знань навколишнього буття. Саме це вимагає кардинальних змін у системі освіти. Нагальною є необхідність переходу від звичайної передачі знань до вміння вчитися. Тож зробити освітній процес цікавим, змотивувати потребу у навчанні – головні завдання сучасної школи, та за допомогою інноваційних технологій можна вирішити ці завдання.

Актуальним для української освіти на сьогодні є питання більш ефективного добору форм та методів викладання предметів гуманітарного циклу, їх постійного вдосконалення, відгук на виклики сучасного освітнього простору. Отже, перед викладачами української мови у навчальному закладі гостро стоїть проблема пошуку шляхів підвищення пізнавального інтересу студентів до вивчення мови, зміцнення їх позитивної мотивації у навчанні.